



Gergely Borbála

Új órák

Valami ketyeg a garázsban,
az embernagyságú mélyhűtőládába pakolt
holmik között, és én bele se merek gondolni,
hogy mi lesz, ha egyszer abbahagyja.

Gyilkos kutyák vették körbe a telkünket,
évek alatt, fokozatosan,
és formára nyírt sövények, gyeptéglák.
Éjfélkor járunk a kertbe, hogy rózsaszirmot
szórjunk a megnémult kacsáknak,
megöntözzük elvadult növényeinket.

Bent felpúposodott parketta, megbillenő
étkezőasztal, ősz hajszálak.

A lift nem működik.
Nem fogadunk vendégeket.

De minden szellőztetéskor kiengedünk valamit,
amire ezen a környéken senki nem hallgat.



Vizeid

Hordalék a szemgödrödben.
Tapintható, ahogy arccsontod felé mossa a bőrt.
Lemarja ujjbegyeimet a sós víz,
és arcbőrömmön marad a tied nyoma.
Mint rosszkor elkapott fényképeket nézegetem itthon.

Én turistaként jöttem, súlytalan érzésekért,
de ebben a tengerben annyi nyál keveredik,
lelassulnak a karcsapások,
kibicsaklik a bokám.

Az elrabortak, terhesek, vagy műtét előtt állók
nyugalmát irigylem.
Tőlem ne várjatok el, rajtam ne kérjetek számon,
én most érkeztem, és
feldaraboltam, amim volt, aztán idegenek
óceánból kifogott halainak adtam utolsó vacsorául.

Innen egy havas mezőre költözöm, mezítláb, mint a parton,
hogy elfelejtsem a kényelmet, és ne hiányozz többé.